

10 FEBRUARI 2009

P.08.1277.N/1

AFSCHRIJF BESTEMD VOOR BESTUURLIJKE INLICHTINGEN

Hof van Cassatie van België

Arrest

Nr. P.08.1277.N

STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR VAN HET VLAAMS GEWEST,
bevoegd voor het grondgebied van de Provincie Limburg, met kantoor te
3500 Hasselt, Koningin Astridlaan 50, bus 1,

eiser tot herstel,

eiser,

vertegenwoordigd door mr. _____, advocaat bij het Hof van Cassatie,

tegen

1. _____ geboren te _____ op _____ wonen-
de te _____
beklaagde,

2. geboren te op wonende te

beklaagde,

verweerders.

I. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

Het cassatieberoep is gericht tegen het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen, correctionele kamer, van 25 juni 2008.

De eiser voert in een memorie die aan dit arrest is gehecht, een middel aan.

Raadsheer heeft verslag uitgebracht.

Advocaat-generaal heeft geconcludeerd.

II. BESLISSING VAN HET HOF

Beoordeling

Middel

Eerste onderdeel

1. Het onderdeel voert schending aan van artikel 159 Grondwet, de artikelen 149, § 1, en 198*bis* Stedenbouwdecreet 1999, en het besluit van de Vlaamse Regering van 16 december 2005 houdende goedkeuring van het huishoudelijk reglement van de Hoge raad voor het herstelbeleid: het bestreden arrest beschouwt ten onrechte het op grond van artikel 198*bis* Stedenbouwdecreet 1999 door de rechter ingewonnen advies van de Hoge raad voor het herstelbeleid als een voor de herstellvorderende overheid bindend advies, op grond waarvan zij de herstellvordering als kennelijk onredelijk afwijzen; minstens is de motivering dienaangaande dubbelzinnig.

2. De appelrechters steunen hun oordeel dat eisers herstellvordering kennelijk onredelijk is, op de redenen vermeld in randnummers 8 tot 10 van het arrest. De

omstandigheid dat die redenen eveneens voorkomen in het andersluidend advies van de Hoge raad voor het herstelbeleid maakt ze daarom niet dubbelzinnig. Die redenen volstaan voor de beslissing van de appelrechters, zodat het onderdeel, in zoverre het gericht is tegen hun oordeel met betrekking tot het bindend karakter van dit advies voor de eiser, niet tot cassatie kan leiden.

Het onderdeel kan niet worden aangenomen.

Tweede onderdeel

3. Het onderdeel voert schending aan van artikel 149 Grondwet: op de conclusie van de eiser waarin de herstellvordering omstandig werd gemotiveerd, wordt niet geantwoord.

4. Anders dan het onderdeel aanvoert beantwoorden de appelrechters deze conclusie met de redenen vermeld in randnummers 8 tot 10 van het arrest.

Het onderdeel mist feitelijke grondslag.

Derde onderdeel

5. Het onderdeel voert schending aan van artikel 149, § 1 en § 2, Stedenbouwdecreet 1999, voor zoveel als nodig artikel 65 Stedenbouwwet, alsook de artikelen 1319, 1320 en 1322 Burgerlijk Wetboek en artikel 159 Grondwet: in strijd met de bewoordingen van eisers "*aanvullende herstellvordering*" zoals geformuleerd in zijn appelconclusie na het tussenarrest van 20 september 2006 en het bij die conclusie gevoegde stuk 1b, besluiten de appelrechters tot de kennelijke onredelijkheid van de herstellvordering om reden dat deze nog steeds zou uitgaan van "*een zonering (minstens deels) in ruimtelijk kwetsbaar gebied*". Zodoende miskennen de appelrechters eisers recht om de motieven van zijn herstellvordering tijdens het geding aan te passen, minstens miskennen zij de bewijskracht van voormelde conclusie en "*aanvullende herstellvordering*".

6. Uit de stukken waarop het Hof vermag acht te slaan, inzonderheid de "*inlichtingenfiche adviesaanvraag Hoge raad voor het herstelbeleid*" van 26 oktober 2006, blijkt dat het vorderende bestuur ook na het tussenarrest van 20 september 2006 vermeldde dat een deel van de manege, alsook de daarbij aansluitende par-

king en de loods voor hooiopslag gelegen waren binnen de grenzen van een landschappelijk waardevol agrarisch gebied. Met hun oordeel dat de motivering van de herstellvordering nog steeds uitgaat van “*een zonerings (minstens deels) in ruimtelijk kwetsbaar gebied*” leggen de appelrechters voormelde conclusie en aanvullende vordering niet uit en miskennen mitsdien niet de bewijskracht ervan. Zij miskennen evenmin eisers recht om zijn vordering te wijzigen.

Het onderdeel mist feitelijke grondslag.

Vierde onderdeel

7. Het onderdeel voert schending aan van artikel 149 Grondwet: door het initiële complex zonder meer als een “*vergunde toestand*” te beschouwen, en niet aan te wijzen waarop het deze beschouwing steunt, alhoewel de eiser het complex, met verwijzing naar stukken, als onvergund had aangevoerd, laat het bestreden arrest eisers conclusie op dit punt onbeantwoord en is het niet regelmatig met redenen omkleed, minstens verkeert het Hof in de onmogelijkheid om zijn wettigheidstoezicht uit te oefenen.

8. Met de in het onderdeel aangehaalde “*voorafgaande bestaande vergunde toestand*” oordelen de appelrechters niet dat het initiële complex in overeenstemming met de bouwvergunning van 30 september 1968 werd gebouwd, zodat er een reeds bestaand vergund gebouw was.

Het onderdeel mist feitelijke grondslag.

Ambtshalve onderzoek van de beslissing

9. De substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven rechtsvormen zijn in acht genomen en de beslissing is overeenkomstig de wet gewezen.

Dictum

Het Hof,

Verwerpt het cassatieberoep.

Veroordeelt de eiser in de kosten.

Begroot de kosten op 724,78 euro waarvan 42,93 euro verschuldigd is en 681,85 euro betaald.

Dit arrest is gewezen te Brussel door het Hof van Cassatie, tweede kamer, samengesteld uit afdelingsvoorzitter als voorzitter, en de raadsheren en en op de openbare rechtszitting van 10 februari 2009 uitgesproken door afdelingsvoorzitter in aanwezigheid van eerste advocaat-generaal met bijstand van griffier